

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 68/2020
23.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., Булевар ... број ..., чији је пуномоћник Владимир Томић, адвокат из ..., ул. ... број .., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 99/2020 од 15.06.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 23.07.2020. године, без испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 99/2020 од 15.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Предлагач АА је 29.06.2019. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 99/2020 од 15.06.2020. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 24У 473/20, као неоснован. Предлагач сматра да је приговор ради убрзавања поступка основан због тога што Управни суд није доставио тужбу на одговор туженом у року од 30 дана од дана пријема тужбе, већ је то учинио тек након пријема приговора. Прелаже да Врховни касациони суд усвоји жалбу, утврди да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року, наложи поступајућем судији Управног суда да без одлагања предузме одговарајуће процесне радње, те да усвоји захтев предлагача за накнаду одређених трошкова парничног поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 17. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда Р4 у 99/2020 и 24У 473/20 произлазе следеће чињенице и околности овог случаја: да је предлагач АА дана 10.01.2020. године поднела тужбу у управном спору против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање због недоношења решења по њеној жалби поднетој зато што није одлучено о њеном захтеву поднетом 16.09.2019. године за утврђивање потпуног пензијског стажа и доношење коначног решења о старосној пензији; да је, поступајући по захтеву суда од 07.02.2020. године, тужени орган дана 01.06.2020. године доставио списе предмета и одговор на тужбу у коме је навео да је 20.05.2020. године донео решење по жалби, које је послато пуномоћнику тужиле.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Имајући у виду све чињенице и околности овог случаја, по налажењу Врховног касационог суда, правилно је поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда 24У 473/20, јер је управни спор започео подношењем тужбе 10.01.2020. године, а управни поступак подношењем захтева за утврђивање потпуног пензијског стажа и доношење коначног решења о старосној пензији тужиле, овде предлагача, дана 16.09.2019. године, тако да је у време подношења приговора ради убрзавања судског поступка управни спор трајао четири месеца, а поступак у целини непуних осам месеци. Наведено трајање поступка не оправдава тврдњу предлагача АА да јој је повређено право на суђење у разумном року, нити повреда овог права постоји због неактивности у раду суда. Суд је од туженог органа захтевао достављање одговора на тужбу и списка предмета у року од месец дана од пријема тужбе. Непоступање туженог органа по овом налогу у року од 30 дана прописаном чланом 30. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), не може се сматрати неоправданим, јер је 15.03.2020. године донета Одлука о проглашењу ванредног стања („Службени гласник РС“, број 29/20), које је укинута 06.05.2020. године Одлуком о укидању ванредног стања („Службени гласник РС“, број 62/20). Сагласно одредби члана 2. став 3. Уредбе о примени рокова у управним поступцима за време ванредног стања („Службени гласник РС“, број 41/20), рокови који истичу за време ванредног стања, а односе се на предузимање управних

радњи, окончање управних поступака и одлучивање по изјављеним правним средствима, сматраће се истеклим кад истекне 30 дана од дана престанка ванредног стања, па је тужени орган предузео управне радње достављања одговора на тужбу и списка предмета у наведеном року, дана 01.06.2020. године.

С обзиром на изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 17. ст. 1. и 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у ставу првом диспозитива, одбио као очигледно неосновану жалбу предлагача.

Врховни касациони суд је у ставу другом диспозитива одбио и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да предлагач АА није успела у овом поступку.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић